

TA ON ÜLES TÕUSNUD!

*Olgu sul meeles Jeesus Kristus,
kes on üles äratatud surnuist*

2Tm 2:8

www.misjonikogudus.com

OH ISSAND, AITA NÜÜD!

TIMO LIGE

Kert on ustav koguduseliige. Ta abikaasa töötab aktiivselt koguduse lastetöös. Kert on enamasti olemas. Ta ei trügi kantslisse, kuid ta on oluline eestvedaja ja nõ musta töö tegija. Kõik teavad teda, kuid keegi ei tunne teda tegelikult. Väliste naljatlemise taga ei märgata nende perekonnas aastaid kestnud ja aina süvenevat suhte probleemi. Ajapikku on nad kasvanud oma abikaasaga üksteisest lahku. Naine on usuasjades väga innukas, kuid Kert on keskendunud oma ajalikule tööle, mis röövib talt enamuse ajast. Koju jõudes vajab ta ainult lõõgastumist, mida ta on leidnud õhtul mõne õlle joomisest. Ta vaatab üle koguduse üldisest karskest joonest, sest Piibel ju ei keela. Üksikud joomised on muutunud aga igaõhtuseks, sest stress ja abieluprobleemid on kasvanud Kerdil üle pea. Süükoormat lisab ka tasahilju tekkinud sõltuvus pornograafiast. Aja jooksul on Kerdi jaoks muutunud vältimatuks ka mõningad kompromissid ja skeemitamised oma äris, millesse ta on pühendanud kogu oma elu. Kõik ju teevad nii. Samas lasub see kõik Kerdi elus ränkraske koormana ja ta ei leia teed sellest välja. Koguduses patsutatakse vaid õlale ja kiidetakse tema lahkete südant ja pühendumist kogudusetöös. Temaga räägitakse ilmast, autodest ja poliitikast, sest nad pole teda kunagi kuulnud rääkimas sügavamatel teemadel. Kuigi keegi seda ei näe, põlgab Kert ennast. Aastaid on ta tulnud teenistusele vastu tahtmist ja kui palju on ta kiriku ukse taga oma pattudest meelt parandanud, kuid kirikust lahkudes on kõik jätkunud vanamoodi ning keeris on teda aegamisi aina sügavamale tõmbamas.

See on vaid üks väljamõeldud lugu. Samas on selle sarnaseid päris elu lugusid tõenäoliselt liigagi palju. Kuigi kogudus koosneb puudulikest inimestest, kes on kõik kasvamas oma kasvamisest ja võitlemas oma võitlemist, ei peaks olema kogudusest soodsamat keskkonda, kus me võime olla läbikukkujad, masenduses, langenud, sidumistes, eluga mitte hakkama saajad, kahtlejad... ja samas mitte jääda selliseks nagu me oleme. Julgus olla täna see, kes ma olen, ja samas teadmine, et ma ei pea oma elus leppima asjadega, mis on vastuolus Jumala Sõna ja tahtega. Sageli oleme me kogudustes loonud kultuuri ja õhustiku, kus

inimesed kardavad tunnistada seda ja sisimas ollakse leppinud sellega, mõeldes: „Ah, ma olengi selline!” Oma varjatud salaeludega oleme me andnud saatanaile maandumisrajad, mille kaudu ta meid manipuleerib, seob ja hirmutab. Kogudus on aga valguse paik ja iga pimedus, iga hämarus, iga koorem tuleb tuua valguse ja tõe kätte. Alles siis saab Jumal oma väega sekkuda ja meie olukordi või meid endid muuta. Tunnistatud patt saab osa lunastusest. Probleemide välja rääkimine annab Jumalale võimaluse alustada meie sees tervendamise- ja taastamisprotsessi. Ära peida oma valu ja probleeme. Otsi võimalust nende jagamiseks.

Kogudus ei peaks olema ka paik, kus me eitame, et meil on nägemisega probleeme. Me ei pea eitama, kui meil on puudus rahast. Kogudus ei pea olema paik, kus me eitame, et meil on suhetes suured raskused. Isegi seda ei pea me peitma, kui meil on tõeliselt rakse oma õde või venda armastada. Aga samas ei tohi kogudus olla paik, kus soojendatakse suhtumist, et midagi kunagi ei muutugi. Asjadele õigete nimede andmine ja haigustele tegelike diagnooside andmine on esimene samm meie tervenemise ja abi saamise teel.

Meie hoiakud ja eelhäälestus, mis vormub usuks, peab olema koguduse ja Jumala töö suhtes õige. Ja see hoiak peaks olema: Jumal suudab kõik! Nii ütleb lihtsalt Piibel. Koos Jumalaga suudan ma kõik! Jumala väes on iga kõrvalekalle Jumala täistahtest muudetav ja Jumala armus võin ma olla terviklik ja väärtuslik täna, isegi kui ma näen oma elus veel asju, mis vajavad lahenemist.

Palverändurid ja Jeruusalemma elanikud, kes olid kogunenud Jeesust, kui imetegijast poliitilist vabastajat vastu võtma, hüüdsid „Hoosianna!” Sellel sõnal on Uues ja Vanas Testamendis veidi erinev varjund. Siin on ta ülistus ja austuseväljendus, kuid tema olemus ja sisu tuleneb heebrea keelest ja Vanas Testamendis kasutatakse seda sõna pea alati abipalvena. Just „hoosianna” hüüab Taavet, kui ta laulab „Oh Issand, aita nüüd!” (Ps 118)

Taavet oli päris ja ehtne, siis kui ta seaduselaeka Jeruusalemma jõudes poolpaljalt ülistustantsu vihtus. Ta oli päris ja ehtne pattu tehes, kuid ta oli päris ja ehtne ka meelt parandades. Siingi on ta päris ja ehtne, kui ta hüüab appi Issanda poole.

Me peame aegajalt meelde tuletama, et kõik Jumala mehed ja naised on aegajalt rasketes ja meeleheitlikes kohtades. Taavet oli aegajalt sügavas masenduses. Ta tundis ennast olema põhjatumas poris. Aga üks asi, mida ta ei lasknud enda elust ära varastada, oli usk Jumala headusesse, õiglusesse ja väelisusse.

Ükskõik, mis Su elus esile tuleb, ära lase saatanal valetada endale, et nüüd on kõik läbi! Ei ole! Paulus kirjutab roomlastele: „**Sest igaüks, kes hüüab appi Issanda nime, päästetakse.**” (Apt.2:21)

Jumal on lootuse Jumal! Piibel on lootuse raamat! Kogudus on lootuse paik! Ja see kõik on Sinu elu jaoks olemas. Hoia seda! Omaette küsimus on see, kas me laseme ennast päästa. Kas meile meeldib see moodus, kuidas Jumal meid päästa tahab? Aga Jumal ütleb, et need, kes hüüavad „hoosianna”, need päästetakse.

See rahvahulk kes palistas teeääri, kui Jeesus sõitis eeslisälu seljas Jeruusalemma, sai seda, mida nad hüüdsid. Nad hüüdsid pääste järele, kuid nad ei saanud sellest arugi, kui see tegelikkuseks sai. Sest nende pilt ja arusaamine päästmisest oli teistsugune.

Usuga on lahutamatu seotud usaldamine. Sageli me usume Jumalat, kes päästab, kuid me ei suuda usaldada, et Ta teeb seda piisavalt õigel moel ja õigel ajal.

Kitsikuses ma hüüdsin appi Issandat, Issanda vastas mulle ja asetas mind avarusse. (Ps 118:5)

Ma usun, et see on meie paljude kogemus erinevates elu olukordades. Ja kui Sinu on kitsikust, millest kellelgi pole aimugi, siis las see Sõna muuta Sinu elu oma loova väega – **Issand vastas mulle ja asetas mind avarusse.**

Parem on pelgupaika otsida Issanda juures, kui loota õilsate peale (Ps 118:8)

Me tahame üksteist aidata. Me tahame olla üksteisele toeks ja teineteisest vastastikuses austamises ette jõuda, kuid ära pettu, kui sa koged, et seal, kus Sa vajad abi, seal ei pruugi keegi Sind tähele panna. Seda lihtsalt aegajalt juhtub. Ära sea ootusi inimeste suhtes väga kõrgeks. Kogudus koosneb puudulikest inimestest. Me kõik tahame kasvada ja me kõik oleme ühes muutumises. Tuimad saavad tundlikumaks ja äkilised saavad pikameelsemaks. Lobisejad muutuvad kaalutlevamaks ja kahtlejad saavad usklikumaks. Seotud saavad vabamaks ja haavunud saavad tervemaks. Aga me jääme puudulikeks. Rajades ennast inimestele, leiad Sa varem või hiljem põhjuse pahandumiseks, solvumiseks ja osadusest eraldumiseks. Kui sa otsid täiuslikku kogudust, siis sa jäädkki seda otsima. See on kurb tõdemus. Ära oota inimestelt liiga palju aga sea oma ootused väga kõrgeks

Jumala suhtes. Usu ja teeni kõikvõimast ja püha Jumalat ning lihtsalt otsusta armastada inimesi. Me vajame üksteist, kuid me kõik oleme teel. Me kõik oleme savi, mille kallal töötab Meister.

Mind tõugati kõvasti, et ma langeksin (Ps 118:13)

Aegajalt inimesed langevad. Andku Jumal armu, et seda meiega ei juhtuks, kuid ühel ja teisel moel, sügavamalt ja vähem sügavamalt, saadakse meile jalg taha ja me leiame ennast maast. Emotsionaalselt, vaimulikult või füüsiliselt. Saatana soov on näha Jumala lapsi näoli maas, mitte näoga taeva poole. Kuid isegi kui ta Sind langema saab, ei ole ta võitnud, sest me tõuseme püsti. Õige tõuseb jälle püsti. Jeesus ostis oma elu hinnaga meile eesõiguse ja suutlikkuse püsti tõusta ja see on hirmsaim tegelikkus saatana jaoks - näha Jumala kogudust püsti tõusmas. Näga maailma oma porist välja ronimas. Muda sinu näos ei ole Sinu pärsiosa. Sa võid püsti tõusta ja lasta Jumalal oma riided ja palge lumest valgemaks pesta.

Ei ma sure, vaid jään elama (Ps 118:17)

Jah, füüsiliselt läheme me kõik kaduvuse teed, kuid vaid selleks, et meid vabastataks Jumala kirkusesse. Koos Jumalaga oled Sa võitmatu. Pärise! Kõige lõplikum, mida Sulle siin maa peal teha saab, on võtta Sinult Sinu elu. Kuid kui see on meie jaoks vaid kasu, nagu Paulus seda kirjutab? Milline vabadus! Milline hingamine! Siin maa peal pole väge ja relva, mis suudaks meid lahutada Jumala tundmisest ja Tema armastusest. Saatan tahab, et Sa oma murede ja koormate alla känguksid ja lämbuksid. Aga meie võime öelda, et meie ei sure! Sest meis elab Jeesus, kes on ülestõusmine ja elu. Sa ei saa maha matta Ülestõusmist ja Elu. Oled sa kuulnud, et elu ja surm on keele võimuses? Räägi elu! Räägi ülestõusmist oma ellu! Ära kuuluta surma! Sa ei pea eitama olukordi aga räägi nendesse muutust ja ärkamist.

Jeesus, minu nurgakivi

Meil ei ole kellelegi teisele Hoosianna hüüda, kui Jeesusele. Ükskõik kui paljud Jeesust hülgavad, Ta saab päästjaks, õnnistuseks ja armuks neile, kes ta vastu võtavad.

Jah, sõna ristist on narrus neile, kes hukkuvad, aga meile, kes päästetakse, on see Jumala vägi. 1. Kr 1:18

Ära karda olla nõrk. Ära karda tunnistada oma pattu. Ära karda tunnistada oma täielikku pankrotti. Sageli on just need kohad, mida Jumal on oodanud, et näidata lõpuks meie elus, et Tema on suur, Tema on meie rikkus, Tema on meie elu ja võit.

Keegi ei märganud Kerdi sisemisi võitlusi ja hävingut. Ühel päeval ta aga enam ei jaksanud. Ta helistas pastorile ja nad said kokku. Tavapärase meeste jutt muutus, kui Kert tunnistas: "Mul on probleem ja ma ei oska ning ei suuda enam edasi minna!" Sõbra juurest lahkudes astus Kert poest läbi ja ostis lilled. Oma naisele.

Käinas alustas leivakirik

5. märtsil alustas Käinas leivakirik.

Ettevõtmise eestvedaja on

Urmas Elmi Eesti

Kristlikust Nelipühi

Kirikust. Urmas kolis

perega Hiiumaale kaks

aastat tagasi. Jumal on

pannud neile südamele,

jõuda evangeeliumiga

Hiiumaa ja eeskätt Käina inimesteni.

Mõni aasta tagasi tõusis ka Kärđlas

tugevalt esile leivakiriku idee. Just selle

nimega, kuigi tol hetkel puudus meil igasugune info antud

nimega teenistuse olemasolust. See, mis jäi Kärđlas

tookord tegemata, sündis aastaid hiljem Käinas.

Urmas Elmi, kuidas tekkis leivakiriku mõte?

Olen pikalt palvetanud, kuidas minna vaimuliku tööga edasi

Käinas ja Hiiumaal tervikuna. Ühel hetkel kui käisin EKNK

Lääne praostkonna koosolekul, rääkisime seal erinevatel

teemadel - kuidas meil läheb ja mis on meie valuküsimused

ja suunad. Janno Peensalu (EKNK Pärnu koguduse

pastor) rääkis, et neil on Pärnus on leivakirikul läinud

päris hästi. Tekkis mõte, et võiks minna vaatama

ning katsuda oma süda läbi, et kas Jumal tahaks

teha selle kaudu midagi Käinas ja tuua esile midagi

head inimeste eludes. Otsustasime proovida. Siis

tekkis küsimus, keda sellesse töösse võtta. Olime

varem Anton Altmäega nendel teemadel rääkinud ja

nii otsustasin kaasata tema.

Pärnusse jõudes oli kohal väga palju rahvast. Minu

üllatuseks oli kohal ka minu ja Antoni ühised sõbrad

Soomest, kes jaotatava toidu kohale töid. Jälgisime

kuidas teenistus oli üles ehitatud ja kuidas asi toimis.

Kogu teenistus oli väga inspireeriv ja tundsin, et

see on koht, kus võrgud Käinas vette visata.

Rääkisime Soome sõpradega läbi,

kas neil on võimalik toitu ka meile

tuua, kui sooviksime alustada

Käinas leivakirikuga. Vastus oli

jaatav. Leppisime kuupäeva

kokku ja sõitsime Hiiumaale

ettevalmistusi tegema.

Mis on leivakiriku idee ja kes on sihtgrupp?

Leivakiriku idee on jagada inimestele kahesugust leiba.

Esiteks anda inimestele Jumala sõna leiba ja seejärel leiba

kõhu jaoks. Teenistust alustame mitmete lauludega. See on

mõnegi jaoks väike kontsert. Meie jaoks on see sõnum

inimestele Jumala armastusest. Peale seda jagame ühe

tunnistuse, kuidas keegi on leidnud Jumala oma ellu. Sellele

järgneb taas muusikapala ning siis tuleb evangeelne jutlus.

Peale jutlust kutsume inimesi eestpalvele või teeme nii,

kuidas sel hetkel tunne, et oleks õige teha. Sihtgrupiks on

kõik inimesed, kes soovivad ja vajavad leiba. Tavaliselt

tulevad sinna julgemad inimesed, kes julgevad tunnistada,

et vajavad süüa. Saan aru, et hiidlaste jaoks on selle

tunnistamine suur julgus. Aga samas usun, et leivakirik on

kõigi jaoks.

Millised olid ootused ja kartused seoses esimese leivakiriku teenistusega?

Esimene küsimus on ikka, et kui palju inimesi kohale tuleb ja kellele jagame ülejääva toidu? Toole pannes mõtlesin, et äkki on liiga vähe ja püüdsin võimalikult palju panna, et keegi ei peaks püsti seisma. Mõned arvasid, et kui kümme inimest tuleb siis on isegi hästi. Üllatus oli muidugi suur, kui kogu saal oli rahvast täis. Meie palve ja sisemine värin oli, et kuidas see õnnestub? Kuidas meid vastu võetakse? Kas kõik laabub nagu vaja? Ei osanud muud teha kui palvetada ja usaldada meid kõiki Jumala kätte, et Tema juhiks meid kõiges.

Kuidas esimene leivakiriku teenistus läks?

Minu hinnangul läks kõik hästi, kuigi oli ka takistusi. Mõned asjad teeks pisut teisiti.

Tagasiside kõigilt inimestelt oli

positiivne. Siiani ei ole kuulnud ühtegi

negatiivset kommentaari. Kaks

inimest tõstsid käed, et oma elu

Jeesusele anda. Seeme on

külvatud, nüüd tuleb Jumala

armule ja juhtimisele lootma

jäädes edasi töötada. Usun, et

see oli suur Jumala arm ja Tema

töö. Tunnen, et midagi erilist on

õhus liikumas. Kas oleme ühe töö

alguses, mille Jumal on valmistanud?

Las Jumal tegutse ja kui Ta saab meid

kasutada, siis tahame olla kasutatavad

Tema eesmärkide elluviimisel.

Kuidas edasi?

Palvetame jätkuvalt Käina ja kogu Hiiumaa eest, aga hetkel

eelkõige Käina leivakiriku eest. Kui senised Käina

päevakeskuse ruumid väikeseks jäävad tuleb kolida

suurematesse ruumidesse. Ilmselt Käina

kultuurikeskusesse. Jumal teab. Esimesel kuul toimus

leivakirik kaks korda, edaspidi üks kord kuus. Kui Jumal

avab võimaluse Hiiumaa kauplustest toitu saada, siis võiks

leivateenistust korraldada kaks korda kuus.

Inimesed, kes tulevad usule suunamine meie

koduosadusgruppi, et nad saaksid kasvada. Vajadusel

alustame „Avastajate grupiga“, mis loob inimestele

vaimuliku vundamendi kasvamiseks.

Sealt edasi alustame Laseme Jumalal juhtida!

Kuidas ma leivakirikus käisin (Arvis Vaher)

5. märtsil, laupäeval püüdis au kaasa teenida leivakirikus Käina Lootuse majas. Suur rõõm kogeda, et Jumal on tegutsemas nii mitmel moel Hiiumaal. Nüüd on siis ka meie juures selline teenimisviis alguse saanud. Ja algus oli vägagi muljetavaldav, eriti arvestades mitmete inimeste ettevaatlikke prognoose. Aga minu arust kinnitas ennast taas tõsiasi, et Jumalariigis saavutatakse iga võit eelkõige palvekambriks. Ja leivakirikule eelneski tõsine palvetöö mitmel pool palvegruppides ja ka isiklik palve ja paast. Ja Jumal sai näidata oma au, saal oli rahvast pilgeni täis. Paar inimest vastas päästekutsele ja Jumala Sõna sai jagatud. Kui kohati oli kohale tulnud seltskond natuke lärmakas ja väljakutsuv, siis ülistuslaulude ajal kuulati hoolega ja hiljem tuldi muusika ja laulu eest tänama. Minu tunnistuse peale

tulid samuti mitmed tänama ja jagama oma sarnasest elust. Inimesed lahkusid tänulikena, rikkalike leivakottide ja lootusega, et peagi on taas võimalik leivakirikusse tulla. Kokkuvõtteks võib öelda, et algus oli paljutõotav ja usun, et inimesed said õnnistatud meie Issanda Jeesuse Kristuse armu läbi. Urmas Elmi ja tema meeskond vajavad aga jätkuvalt kõigi meie eestpalveid tulevaste leivakirikute kordaminekuks, et veel enam inimesi saaks tundma elavat Jumalat ja Päästjat.

Aga teie olete Kristuse ihu ja igaüks omast kohast tema liikmed. 1.Kor.12:27

JÄRGMINE LEIVAKIRIK TOIMUB 16. APRILLIL KELL 15 KÄINA PÄEVAKESKUSES

Hando Henno personaalnäitus Stockholmis

11. märtsil avati Stockholmi Eesti Maja kunstisaalis Hando Henno 17. personaalnäitus. Hando on Saaremaa juurtega Hiiumaa kunstnik.

Hando alustas oma loomerännakut juba varases lapsepõlves, püüdes pliiatsitega visandada oma kujutluspilte fantaasiamaastikest ja väljamõeldud loomadest ning linnadest. 12-aastaselt sai Hando oma esimesed pastellid ja nii kujunes just see tehnika aastateks Hando lemmikuks. Hando on käinud umbes 3 kuud laste kunstikoolis, kus õppis peamiselt Vana-Egiptuse ajalugu. Kunstialast kõrgharidust ta ei oma.

Juba noore teismelisena vaimustus Hando tuntud vene marinisti (meremaalija) Aivazovski teostest. Tormise mere värvid ja lainete möll said just tänu selle meistri loomingule Hando jaoks eriti hingelähedaseks. Oma eeskujuks peab Hando Henno ka 19. saj maastikumaalijat Ivan Šiškinit ("Kolm karu").

Suurim eeskuju on kunstniku jaoks aga Looja poolt loodud täiuslikult kaunis loodus. Handole on alati meeldinud looduses ringi liikuda ning silmitseda selle erinevaid värve ja vorme. Hando ütleb poeetiliselt, et Eestimaa loodus on ideaalne katsepolügoon värvide armeele. "Kui liigun looduses, siis jälgin tähelepanelikult puid ja maastikku enda ümber. Hiljem lõuendi taha istudes vormuvad alateadvusse talletunud pildikesed maaliks," kirjeldab kunstnik oma loomeprotsessi. Hando sõnul ongi maalimise juures kõige kütkestavam just protsess, kuidas ideealgest ja tühjast paberist vormub sageli etteaimamatu lõpplahendus.

Hando loomingule on iseloomulik omamoodi lapsemeelne lihtsus. Selles lihtsuses rõhutab Hando aga detaile, mis elavad tema piltides otsekui oma elu. Need on justkui üksikud mõtisklused ja pikemad peatused värvirännakul. Sageli peidab Hando maalidesse mõne näo, südame, risti või muu sümboli.

Kristlasena on tema loomingu peamiseks mõjutajaks usk. Tema üheks inspiratsiooniallikaks on prantsuse gravüürimeistri Dore illustratsioonid vanas Piiblis.

Hando loomingus ei puudu ka nutikas huumor. Nii on ta suuremate teoste hulgas ka vahvad pildid "Mereröövel", "Üks ilusam kui teine" ja "Valel on lühikesed jalad", kus autor käsitleb vanu kõnekäände ja ütlosti üllatavalt otseses võtmes. Hando on paberile jäädvustanud ka fantaasialoomi.

Hando kirjutab ajalehes Estinska Dagbladet: "Looduse lihtsus ja rahu on läbi aegade inspireerinud väga paljusid maalijaid ja ma olen siiralt õnnelik, et Jumal on mulle kinkinud võimaluse olla üks nende seast, kes püüavad kujutada Tema loodut sellisena, nagu see on - ilus, lihtne ja rahutoov."

Hingehoid

Monika Lige

Psühholoog Aleksander Pulver on öelnud, et iga inimene vajab mõistmist, vajab teed oma hinge juurde.

Mõiste „hingehoid” võib esile kutsuda erinevaid assotsiatsioone. Sageli arvatakse, et hingehoid on vaid usuline, vaimulik või koguduslik tegevus. Tavaliselt arvatakse, et inimene vajab hingehoidu alles elu lõpus, kui surm juba läheneb. Sageli on aga hingehoiu mõiste ebaselgus põhjustatud kahest tegurist. Esiteks ei tea inimene, mida mõista hinge all ja teiseks, et Piibli vanemates tõlgetes ei ole kasutatud sõna hingehoid. Alles Uue Testamendi uuemas tõlkes on Toomas Paul toonud sisse sõna „hingehoid” (Rm 12:8), asendades algse mõiste „manitsema” või „julgustama”. See algne termin on siiski vaid üks osa laiemast mõistest „üleskutse, manitsus”. Kuna nii **Apt 13:15** kui ka **Hb 13:22** järgi oli üks sünagoogi- või kogudusejutluse nimetustest „manitsussõna” (logos parakleseos), siis võiks seda ka tõlkida **“olgu keegi jutlustaja, siis toimigu ta jutlustaja ametis”,** või nagu seda on teinud Toomas Paul: **“olgu keegi hingehoidja, siis toimigu ta hingehoidja ametis”.** Nii võime tõdeda, et kuigi otseselt ei leidu Piiblis sellist sõna kui „hingehoid”, on siiski alust rääkida hingehoidlikust tegevusest.

Uuest Testamendist leiame, et hingehoidlikku tegevust iseloomustab kogudusekesksus. Hea näide sellest on **1Ts 5:14**, kui vanimast hingehoiu meetodist. Seda nimetatakse

vastastikuseks ülesehitamiseks, kus koguduseliikmed on üksteise hingehoidjad. Seejuures vastutas iga koguduseliige eelkõige oma hinge ehk elu eest, mille juures oli iseenesestmõistetav vastastikune toetamine. Mida mõeldakse vastutada eelkõige oma elu ja hinge eest?

On teada tõsiasia, et ei saa aidata teist, kui sa oled ise alles abivajaja. See ei tähenda, et sa abistajana enam kunagi abi ei vaja, vaid et sa oled ise mineviku haavadest tervenunud. On oluline näha ja tunnistada abistajana enda probleemi ning vajadusel abi paluda.

Kuulasin hiljuti raadiosaadet, kus rääkis keegi psühhiaater, kuidas ta peale abikaasa surma oli aasta töölt eemal põhjusel, et enda mure tundus suurem, kui teise oma, keda ta oleks pidanud aitama.

Keegi on öelnud kuldsed sõnad, et aeg parandab vaid puhastatud haavad. Nii ei tasu loota vaid ajale, mis katkise meie sees otsekui imeväel ja iseenesest parandab. Oleme õppinud andma kristlastena kõik Jumalale üle (mis on küll üsna sageli ettekääne, kui me ei julge oma probleemile otsa vaadata ja sellega tegeleda), nii et kui sa tahad olla teistele elu ja lootuse jagaja, ära peida Jumala eest enda haavu. Jumal kasutab meie parandamiseks sageli väga erinevaid teid, kuid on oluline lubada Jumalal endaga tegeleda, mitte lukustada ennast oma valmis mõeldud ideesse, mil viisil Jumal peaks sekkuma või jääda kinni küsimusse: miks Ta ei ole juba sekkunud? Oled sa mõelnud, et võib olla on Jumal sinuni korduvalt sirutunud ja tänagi jätkuvalt sirutumas, saates erinevaid inimesi, võimalusi, pakkumisi selleks, et sind aidata? Kuid millegipärast vastus ikka viibib, sest sulle ei ole need variandid meeldinud. Need ei ole sinu jaoks piisavalt „Jumala variandid”. Üsna sageli pusid sa enda valusate mälestuste ja kogemuste kallal, püüdes ikka ja jälle neid iseenda eest peita, ilustada, nimetades neid ebaõigete nimedega jne. Ja Jumal ootab. Kuid sinu ümber olevad inimesed ootavad ka. Ja igatsevad. Ootavad ja igatsevad tervet ja rahulikku kodu ja ema, ootavad armastavat ja andestavat abikaasat, ootavad lahket

sõna riiu ja pahameele asemel.

Nüüd sa ehk ütled, et kristlastega nii ei saa olla, Jumal on nende elu muutnud. Paraku oleme me kõik kandmas endaga kaasas pagasit, mis mõjutab meie eluga toimetulekut ja inimesi meie ümber ning sulle on jäetud valik, kas sa lubad Jumalal oma koormad eemaldada või sead selleks omad tingimused. Oled sa valmis selle seljakoti Jumalale üle andma ja laskma Temal selle sisu revideerida?

Ammustest aegadest on hingehoiu lähtekoht olnud eluga toimetulek. Inimene lahendab probleeme mõtlemise, otsustusvõime ja elukogemuse abil. Kuid võib juhtuda, et hakkad tammuma otsekui nõiaringsis ega suuda omal käel edasi pääseda. Sellisel juhul võib aidata teine inimene, kes ei pea kindlasti targem ega kogenum olema, vaid vaatab probleemi kõrvalt ja võib märgata neid vaatenurki, mis on sulle endale märkamatuks jäänud.

Hingehoid (võiks öelda hingehoiu-kunst) on arenenud aastatuhandeid ja selle kesksel kohal on alati olnud esiteks nõuanne, julgustamine ja hoiatamine ning teiseks on hingehoiuga alati seotud küsimus heast ja kurjast, õigest ja väärast. Mõlema poolega kohtume nii Piiblis kui koguduse hingehoiutraditsioonis.

Kuna kogudus on alguse saanud Kristusest, on ka koguduse peamine ülesanne olnud vastastikune hoolitsemine. Kogudus on algusest peale rajanud oma tegevuse Jeesuses Kristuses toimunud lunastustööle. Algekoguduse hingehoidu iseloomustab kõikehõlmavus, kus ei ole tegemist hooldamisega tänapäevases tähenduses, vaid hoolitsemisega inimese kui terviku eest. Hoolitsus hõlmas kolme valdkonda: kuulutuse, osaduse ja diakoonia.

Hingehoid ei ole kristliku koguduse kõrvaltegevus, pigem võiks seda nimetada elustiiliks. Kogudus lähtub inimsuhetes ja maailmavaates tegelikust elust. Seega saab öelda, et hingehoid on tervet inimest hõlmav osaduslik hoolitsus, mis seisneb Jumala Sõna kuulutamises ning kristliku ligimesearmastusega üksteise teenimises.

MEIE USUME...

JUMALA KOLMAINSUST

armastus. Püha Vaim loob inimese uueks. Ta on Jumala olemuse kandja ja Ta juhatab meid igapäeva elus. Püha Vaimu meelevaldale alistuvad kuradi väed ja kurjad vaimud. Püha Vaim on samuti Jumal. Ta on kõikjal olev ja kõike teadev, kõikvõimas ja igavene. Ta on Trööstija ja Lohutaja. Ta on Õpetaja ja Tõe Vaim, kes lähtub Isast.

... et Jumal eksisteerib võrdselt ja igavesti kolmes isikus – Isa, Poeg ja Püha Vaim – ning et need kolm on üks Jumal, suveräänne loomises, hoolimises ja lunastuses.

Athanasiususe Usutunnistuses seisab: "Mina usun Jumalasse, kõige-väelisesse Isasse, taeva ja maa Loojasse; ja Jeesusesse Kristusesse, Tema ainsasse Pojasse; mina usun Pühasse Vaimusse, pattude andeks-andmist, ülestõusmist ja igavest elu. Kolmainuses tuleb austada ainuisikut ja ainuisikus kolmainust. Isa ja Poeg ja Püha Vaim on eri isikud. Ometi on nad üksainus Jumal võrdse aulikkusega ja võrdselt igavese majesteetlikkusega. Milline on Isa, selline on Poeg ja samasugune on ka Püha Vaim. Ja ometi ei ole kolme Jumalat, vaid on ainult üks Jumal."

Maailmas on kolm suurt monoteistlikku religiooni, mis kõik toetuvad esiisa Aabrahami pärandile: juutlus, kristlus ja islam. Kuid ainult kristlased usuvad, et ainus Jumal on tegelikult kolmainus Jumal. Selle hoomamiseks ei piisa meie haritusest. See nõuab Jumala ilmutust.

Kristliku veendumuse kohaselt võib iga inimene oma elus Jumalat kogeda hea taevase Isana, Jeesuse Kristuse isikus avalikuks saanud Lunastajana ning kristlikus usus ja elus pühitseva, juhtiva ja väestava Püha Vaimuna. Nii saab Kolmainus meile mõistetavaks meie igapäevaelu, meie inimlike vajaduste ning inimliku olemise kaudu. Samas jääb Kolmainu Jumala saladus ikkagi selliseks müsteeriumiks, mis on ligipääsetav ainult usus ja usu kaudu.

Jeesus on öelnud: "Ma tänan Sind, Isa, taeva ja maa Issand, et Sa selle oled peitnud tarkade ja mõistlike eest ja oled selle ilmutanud väetitele! Kõik on mu Isa andnud mulle, ja keegi muu ei tunne Poega kui vaid Isa, ega ükski tunne Isa kui vaid Poeg ja see, kellele Poeg seda iganes tahab ilmutada." (Mt 11, 25, 27) Aga oma jüngritele töötas Ta: "Kui tuleb Lohutaja, kelle ma teile Isa juurest saadan, Tõe Vaim, kes lähtub Isast, siis Tema tunnistab minust. Mul on teile veel palju öelda, aga teie ei suuda seda praegu kanda. Aga kui Tema, Tõe Vaim, tuleb, juhhib Ta teid kogu tõesse." (Jh 15, 26; 16, 12-13).

Jumal Isa (Jehoova) on kõikjalviibiv, kõiketeadev, kõikvõimas, õiglane, halastav, armuline, ustav ja püha. Ta on Armastus ja Valgus. Ta on rohkem kui küllaldane El Šaddai, valitsev Adonai, taeva ja maa Looja Elohim, rahu Jumal Šalom, pühitsev Jumal Mikadeš, meie võidulipp Nissi, tervendaja Rafa, meie varustaja Jireh ja meie karjane Roi. Need on vaid osad Jumala nimedest.

Jeesus Kristus on Jumala lihaks saanud ilmutus. Jeesus ütles, et kes on Teda näinud on näinud ka Isa. Ta on Jumal. Ta on nähtamatu Jumala kuju, vahemees inimeste ja Jumala vahel. Ta on arm ja tõde. Ta on Päästja. Jeesus on kõike seda, kes on Jumal Isa. Lisaks on ta Ustav ja Tõeline, tapetud Tall, Lõvi Juuda soost, Taaveti juur, Lunastaja, Eluleib, Tee, Tõde ja Elu ning ainus Tee Isa juurde. Talle on antud nimi üle iga teise nime.

Püha Vaimu kaudu on meil ilmutatud Jumala olemus, vägi, tarkus ja

Täna on Isa ja Poeg taevas, kuid Püha Vaim koguduse ülesvõtmiseni maa peal. Püha Vaim on täna ilmutamas meile Isa ja Poega. Püha Vaim juhhib Sind palvetama Isa poole Jeesuse nimel. Meil on ligipääs Isale ainult läbi Jeesuse.

Piiblis õpetatakse, et Isa on Jumal, et Jeesus on Jumal ja et Püha Vaim on Jumal. Piiblis õpetatakse sedagi, et on ainult üks Jumal. Kui me ka mõistame mõningaid fakte Kolmainuse eri isikute omavahelistest suhetest, on see inim mõistusele kokkuvõttes mõistetu-matu. Ometi ei tähenda see, et see poleks õige või ei põhineks Piibli õpetusele. Mõni ütleb, et Kolmainust ei ole Piiblis. Sellist sõna tõesti ei ole. Aga Piiblis ei ole ka näiteks sõna "vanaisa". Kas see tähendab, et vanaisad ei ole olemas? Tähtis on vaadata, mis on suurem pilt. Ja nii me näeme tegutsemas isikulist Isa, Poega ja Püha Vaimu. Sündmus, kus Kolmainuse kõik kolm isikut ilmuvad nõ "ühe pildi peal", on Jeesuse ristimine. Jeesus ristiti, Isa ütles, et see on Tema armas Poeg ja Püha Vaim laskus tuvi kujul Jeesuse peale.

Ükski illustratsioonidest pole päris täpne Kolmainuse kirjeldus. Kuigi munakoos, -valge ja -rebu on kõik osa munast, ei saa me neid kokku segades tulemuseks muna. Vedelik, aur ja jää on vee kolm olekut. Isa, Poeg ja Püha Vaim ei ole Jumala olekud, nad igaüks ongi Jumal. Kuigi pildid aitavad meil keerulisi tõdesid mõista, ei saa igavest Jumalat kirjeldada piiratud illustratsiooniga.

Kas on olemas üks, tõeline ja elav "Kolmainu Jumal"? Muidugi on, kuid kõik inimlikud õpetused Temast on puudulikud ja sisaldavad tõde poolikult.

ADELE - MISSIOONIGA NOOR

Adele, paljude jaoks ootamatult otsustasid Sa pärast gümnaasiumi lõppu minna piiblikooli. Samas kui Sinu akadeemiline võimekus eeldas mõnda head eriala mõnes tunnustatud ülikoolis. Miks selline valik?

Mul oli juba kaua ebamäärane soov peale keskkooli võtta vaheaasta, et Jumalat paremini tundma õppida ning ühtlasi veidi maailma näha

ja välismaal elamise kogemus saada.

Abituuriuamitalve jooksul see soov ainult kasvaski.

Tundsin, et tahan enne ameti võie riala

omandamist

elamist õppida - kasvada

küpsemaks oma mõtlemises, uskumises, suhtlemises, maailma nägemises. Lisaks polnud ma just ülemäära kindel oma tollastes erialavaliku-ideedes, nii et aastake lisaaega mõtete selginemiseks kulus igati ära.

Otsus tuli ajapikku ja kuidagi loomulikult. Kui eelmisel talvel aru sain, et kindlaid plaane tegemata jääbki mu unistus vaid ebamääraseks sooviks, hakkasin uurima erinevaid piiblikoole naaberriikides. Valik langes lõpuks rahvusvahelise misjoniorganisatsiooni **Youth With A Mission** ehk Noored Missiooniga pooleaastase jüngrikooli (Discipleship Training School) kasuks, mille otsustasin kõigile eesti sõpradele üllatuslikult läbida Lätis. See pole mu jaoks kunagi olnud unistuste sihtkoht, aga mitmed asjaolud tundusid Läti juures "õiged" ning kui Jumalalt küsisin, mida Ta Läti YWAM-ist arvaks, tuli südamesse suur rahu, mida võtsin temapoolse "jah"-ina. Ka peale otsuse tegemist sain Jumalalt hulgaliselt väikesi, kuid minu jaoks tähendusrikkaid kinnitusi, et just sedasorti kooli praegu vajan. Suurim kinnitus oli see, et Läti jõudes, koolikaaslastega tutvudes ja esimesi õpetusi kuuldes tundsin ikkaja jälle, et olen õiges kohas. Peale kaht esimest koolis veedetud

nädalat olin kindel - ma ei tea, miks, kuid Jumal on mind just siia saatnud. Pool aastat hiljem võin siiralt öelda, et pole oma otsust kordagi kahetsenud. Kõik päevad ega nädalad polnud lihtsad, kuid saadud kogemused ja õppetunnid ning loodud suhted korvavad raskused mitmekordselt. Tõenäoliselt näen koolis veedetud aja kõiki vilju alles pika aja pärast, kuid olen juba praegu kindel, et tegin õige otsuse.

Mis Sind Lätis ees ootas?

Astusin jüngrikooli ehk Discipleship Training School'i, pooleaastasele intensiivsele kursusele, mille eesmärgiks on anda õpilastele võimalus sügavamalt Jumalat ja iseend tundma õppida. Lätis ootas mind ees kolm kuud kommuunielu pisikese Valdemarpils linnakese lähedal asuvas endises maahaiglas, mis juba üle 20 aasta sealse YWAM-i baasiks ning õppekeskuseks olnud on. Meie kursusel oli 13 õpilast Eestist, Lätist, USAst ja Usbekistanist, meiega tegeles 8 töötajat, kellest enamik samamoodi baasis elas. Põhiliseks suhtluskeeleks oli inglise, kuid sain kõvasti parandada ka oma vene keele oskust ning mida aeg edasi, seda enam hakkasin mõistma läti keelt. Õnneks oli õpilaste seas veel üks eestlanna, kellega saime eesti keeles rääkida ja üksteiselt aeg-ajalt tõlkenõu küsida.

Kuidas õppetöö oli üles ehitatud?

Loengufaasi jooksul käisime viis päeva nädalas hommikuti loenguis, mida andsid erinevaist maailma paigust kohale sõitnud õppejõud. Teemad, millest rääkisime, olid näiteks Jumala loomus, meie identiteet Temas, patt ja lunastus, Püha Vaim, jumalakartus, piibellik maailmavaade, juhtimine, Piibli ajalooline kontekst jne. Akadeemilisest õppetööst oli meie kogemus üsna kaugel, faktide selgeks saamise asemel oli fookus alati sellel, et kuuldu enda jaoks läbi "seedida" ning sellest järeldusi teha suudaksime. Kodutöödki olid kogetu ja õpitu enda jaoks analüüsimine, mitte teadmiste kontroll. Peale loengute olid kõigil igapäevased tökohustused, et meie ühist kodu korras hoida. Pärastlõunad ja

Kärdla Baptistikogudusse kuuluv väga eriline tüdruk. Ta on esindanud Kärdla kooli arvukatel olümpiaadidel, olnud ettevõtlik, sõbralik, rõõmsameelne ja igas mõttes tark kaaslane oma sõpradele ja lähedastele. Ta lõpetas 2015. a kevadel hiilgavate tulemustega Kärdla Ühisgümnaasiumi, olles oma akadeemiliste teadmiste ja sisemise erudeeritusega eeskujuks ja imetlusobjektiks väga paljudele õpetajatele ja kaasõpilastele. Maavanema vastuvõtul esitati kõigile abiturientidele traditsiooniline küsimus: "Mida Sa plaanid teha pärast gümnaasiumi lõpetamist?" Kes soovis pürgida Tartu Ülikooli, kes Tallinna Ülikooli, kes Tallinna Tehnikaülikooli. Adele vastus aga jahmatas enamusi. "Ma plaanin minna aastaks piiblikooli", kõlas Adele vastus temale iseloomuliku tasaduse ja samas enesekindlusega. Küsijad andsid võimaluse seda veelkord öelda, sest neile tundus, et nad kuulsid valesti. Nii andekas ja perspektiivikas õpilane ja ei lähegi edasi õppima ülikooli? Nii sai Adele veidi pikemalt selgitada miks, kuhu ja kui kauaks. Nüüd on Adelel piiblikool seljataga ning hea võimalus tema valiku kohta lähemalt uurida.

õhtupoolikud olid sisustatud piiblitundide, väikegruppide, ettevalmistustega nii pikaks praktikaks kui iganädalasteks kohalikeks misjoniprojektideks (vanadekodu, lastekodu, turvakodu, külaraamatukogu).

Igal õpilasel oli personali hulgast määratud mentor, kellega regulaarselt kokku saime, et pikemalt rääkida sellest, kuidas läheb ning mis meis toimub. Teispäevaõhtuti kogunesime õpetajaga teed jooma, et küsida neid küsimusi, mis loengukonteksti ei mahtunud. Just spontaansed vestlused nii kaasõpilaste, personaliliikmete kui õpetajatega olid eriti mõnusaks ja kasulikuks osaks õppetööst. Tähelepanu pöördi ka sellele, et aega jätkuks puhkuseks - nii omaette olemiseks, kui koos lõbutsemiseks, mis on ülioluline osa sõpruste loomisest.

Milles kõige enam kasvasid ja millest puudust tundsid?

Kõige enam kasvasin kindlamaks oma arusaamas sellest, kes on Jumal ja kes olen mina Temas. Kõlab lihtsalt, kuid see on just sedasorti põhjanev tõde, mis muudab kogu ellusuhtumist ning mõtteviisi, kui see südamesse juurdub. Käegakatsutavamate vilja-dena õppisin selles teadmises avatumalt ja julgelt suhtlema, oma mõtteid selgemalt väljendama ja oma tõekspidamisi läbi katsuma. Muutusin kindlamaks, aktiivsemaks ja julgemaks meeskonnatöös, sealhulgas juhi rollis olles. Puudust tundsin loomulikult perekonnast ning kodust, kuid Lätis oli koduigatsus ausalt öeldes üllatavalt harv ja nõrgavõitu. Valdmarpilsis igatsesin aeg-ajalt rohkem ruumi ja aega üksiolekuks, sest olen loomult väga introvertne, kuid umbes 20 inimesega ühes majas elades pole nurgakest omaette olemiseks alati kerge leida. Koduigatsus aga tabas see-eest täisjõuga Albaanias jõulude ning aastavahetuse ajal.

Albaanias?

Kahekuune misjonipraktika kuulus meie kooliprogrammi juurde. Selle jaoks jagunesime kolme tiimi; mina läksin koos nelja kaasõpilase ning kahe töötajaga Albaaniasse. Seal tegime koostööd nii kohaliku YWAM-iga Durreses ja Tiranases ning ka ühe evangeelse kogudusega Saukis, Tirana äärelinnas. Meie töö oli

mitmekülgne: külastasime riigikoole, et õpetada inglise keelt või rääkida lastele sellest, kui erilised nad on; aitasime kohalikke kogudusi noorteõhtuid ja pühapäevakoolitunde sisustades, kui ka jumalateenistustel oma tunnistuste ja draamadega kaasa teenides; lõime tänavail suhteid ning jagasime Uusi Testamente, palvetasime jalutuskäikudel misjonibaasi ümbruses ja mošeedes, kuid aitasime ka end äsja uude hoonesse sisse seadnud Durrese YWAM-i tiimil laudu värvida, raamatuid riulitesse seada, klassitoa seinu kaunistada, aeda korrastada... Kuna nii tänavail, kogudustes kui koolides kohtusime inimestega enamasti vaid kord-paar,

minarettidest, aga ka kasiinodest ning strippklubidest. Teisalt olime esimeste selles kandis pikemalt elanud misjonäridena ka omamoodi YWAM-i ning kogu kristlaskonna visiitkaardiks, soolaks ja valguseks oma igapäevastel poes- ning jalutuskäikudel.

Albaania praktika ajal õppisin tohutult palju ning nende kahe kuu sisse mahtus väga lai emotsioonide spekter. Oli lausa haigetegevat koduigatsust, aga ka üllatavat perekonnatunnet teisest maailma otsast pärit inimeste keskel. Oli võõraste kultuuride tundmaõppimise põnevust ja nende mittemõistmise frustratsiooni. Oli elevust ja rõõmu selle üle, kuidas Jumal töötab, ning pettumust

Kohtumisel lastega Laidze raamatukogus.

Foto: erkaogu

tundsin end suurema osa ajast külvajatena - andsin endast kõik, et jätta maha parim seeme, kuid oma töö vilju meie ei näe. Olime mitmes mõttes ka teerajajad - nii Durreses kui Tiranases olime esimeseks uues baasis/kontoris majutunud misjonitiimiks. Ühelt poolt muutsime oma palvete ja Jumala ülistamisega paiga vaimset õhkkonda - Durreses näiteks elasime piirkonnas, kus pole ühtki kogudust ning enne YWAM-i ka kedagi, kes naabruskonda evangeliseeriks, küll aga ümbritses meid neli mošeed. Vaimne maailm mõjutab inimesi, tundku nad seda ise või mitte, seega käisime tihti palve-jalutuskäikudel, et kuulutada sealse rahva ellu vabadust kõigist valedest, mida levitati

ja segadust, kui Ta töö polnud meie jaoks nähtav või mõistetav. Oli stressirohkeid aegu, aga ka tõelisi puhkusehetki. Nägin selgemalt seda, millised on minu annid ja võimed, aga ka nõrkused - ning sain paremini aru sellest, et on suurepärane olla just see, kes olen. Õppisin palju selle kohta, kuidas mõtlevad ja tegutsevad erinevad inimesed, ja mõistsin, et vahel on keelebarjäärist ja kultuurierinevustest hoopis suurem väljakutse oma mõte edasi anda kellelegi, kel sinust erinev isiksusetüüp. Nägin palju-palju erinevaid inimesi ja seega väga erinevaid mõttelaade, tööstiile, suhtlusviise, harjumusi, tõekspidamisi, oskusi - ja sain aru, et see erinevus on õnnistus, olgugi ta samal ajal ka väljakutse...

Kokkuvõttes oli tegemist ühe ilusa seiklusega, mille üle ütemata tänulik olen.

Näed Sa võimalust õpitud-kogetut ka kodusaarel või laiemalt kodumaal rakendada?

Muidugi. See, et õpitu ja kogetu saaks osaks meist endist, tuleks meiega kaasa kõikjale, kuhu edasi läheme, oli kooli lõpetades kogu kursuse üks põhilisi palveid. Esmajärjekorras ja enim tahan, et õpitu rakenduks mu igapäevaelus - et uut moodi käitumis-, suhtlus- ja mõttemustrid annaksid tunnistust sellest, mis minus viimase poole aasta jooksul muutunud on. Kas ja kui palju seda muutust näha on, tuleb küsida mu pere ja sõprade käest... Loomulikult võtsin DTS-ist kaasa ka palju "käegakatsutavamaid" tarkusi selle kohta, kuidas paremini meeskonnatööd teha, juhtida, suhelda. Seda pagasit saan kasutada kõikjal, kuhu Jumal mind edasi viib, olgu koguduses, koolis või töökohal. Ning eks on õpitu rakendamine seegi, et tunnen nüüd täpsemalt iseend, oma

piire ja tugevusi ja oskan ehk tuleviku osas targemaid otsuseid teha - alates sellest, mis kell õhtuti magama minna ja kui palju kohustusi endale vabatahtlikult võtta, kuni selleni, mida ülikoolis õppida, ning veel suuremate ja tähtsamate otsusteni, mida hiljem teha tuleb.

Kuidas edasi?

Praeguse ettekujutuse järgi tahaks sügisel astuda Tartu Ülikooli, et õppida mõnd võõrkeelt. Millist täpselt, on veel välja selgitamisel. Senikaua aga on plaan number üks end välja puhata, jälle saada praktika lõpupoole avalduma hakanud ja juba kuu aega vähemal ja rohkemal määral kiusanud haiguse põhjustele ning sellest siis terveks saada.

Mis on sinu jaoks misjon?

Minu jaoks on misjon Jumala tutvustamine neile, kes Teda veel ei tunne. See tähendab, et olgu kodu- või välismaal, just selles ühiskonnasfääris, kus on meie kutsumus ja igapäevatöö, näitame oma tegude ja sõnadega

ümbritsevatele inimestele Jumala südant, Tema iseloomu, Tema armastust nende vastu - ning ka teed lähedasse suhtesse Temaga. Lühemalt ja täpsemalt sõnastas selle Jeesus Matteuse evangeeliumi 28. peatüki 19-20. salmis: "Minge siis, tehke jüngriteks kõik rahvad, ristides neid Isa ja Poja ja Püha Vamu nimesse ja õpetades neid pidama kõike, mida mina olen teil käskinud!"... Tähtsaim misjonitöö juures on hoida usalduslikku ja aina lähedasemat isa-lapse suhet Jumalaga. Tõde, mida meile koolis aina uuesti ja uuesti meenutati, on see, et misjonitöö, "jüngrite tegemine", ei ole kristlaseks olemisest eraldiseisev või seda täiendav tegevus - see ongi lihtsalt Jumala lapseks olemine, iga päev selles identiteedis elamine ja hingamine. Kui tunneme Jumalat sellisena, nagu Ta on, tahame Teda tutvustada ka teistele. Kui oleme maitsta saanud seda, kui hea on olla Ta laps, kutsume teisigi Ta perekonda, koju...

Küsis: Timo Lige

MISJONIST

Koguduse suurust ei mõõdeta pingis istujate, vaid välja läkitatute järgi. *(Mike Stachura)*

Misjonikäsk on armastada Jeesust selliselt, et Sul pole vaja tunnistamiseks spetsiaalset kohta või üritust. Sinus elab nälga ja igatsus, näha inimesi päästetutena. Iga hetk Sinu elus on pühendatud evangeeliumi ja selle muutva väe tunnistamisele.

Misjonär - keegi, kes jätab mõneks ajaks oma pere, et teised saaksid olla nende perega kord terve igaviku.

Kui me saame vastuseks kellegi palvetele, leiavad sageli ka meie endi palved vastuse. *(Dieter Uchdorf)*

Misjon - tunda Jumalat ja teha Ta tuntuks teistele!

Kui ma oleks kuulanud inimeste arvamusi, poleks mu'st kunagi misjonäri saanud. *(C.T. Studd)*

Kasvava koguduse karakteristik

ANNAME OMA PARIMA

Kui räägime kogudusest, siis räägime millestki, mis on Jumala oma. Kui Sa panustad kogudusse, siis Sa panustad Jumala töösse. Kui tood ohvri, siis tood ohvri Jumalale.

Midagi Jumalale tuua on lihtne. Meil on alati midagi, mida pole raske ära anda. Meil on alati aega, mida parasjagu vaja pole. Meil on alati natuke raha, et seda kogudusse tuua. Meil on alati veidike pühendumist, et seda rakendada koguduses, kuid asjad hakkavad muutuma koguduses, siis kui meie hoiak on: „Jumal väärrib ainult parimat!”

Poeg austab isa ja sulane isandat. Aga kui mina olen isa, kus on siis minu au? Ja kui mina olen Issand, kus on siis minu kartus? ütleb vägede Issand teile, preestrid, kes te põlgate minu nime. Aga te ütlete: „Kuidas me põlgame su nime?” Te toote mu altarile rüvetatud leiba. Aga te ütlete: „Kuidas me rüvetame sind?” Sellega, et ütlete: „Issanda laud on põlastusväärne.” Jah, kui te toote ohvriks pimedat, siis ei olewat see paha; või kui te toote lonkaja või töbise, siis ei olewat see paha. Vii see ometi oma maavalitsejale! Kas temal on sinust hea meel või kas ta peab sinust lugu? ütleb vägede Issand. Ja nüüd: leevendage ometi Jumala palet, et ta oleks meile armuline! Teie käest on see tulnud - kas ta saaks teist lugu pidada? ütleb vägede Issand. Kes ometi oleks teie hulgast, kes suleks ukсед, et te ei saaks ilmaaegu süüdata tuld mu altaril? Mul ei ole teist hea meel, ütleb vägede Issand, ja roahver teie käest ei meeldi mulle. Sest päikesetõusu poolt päikeseloojaku poole on mu nimi paganate seas suur, ja igas paigas suitsutatakse ning tuuakse mu nimele puhas roahver. Sest mu nimi on paganate seas suur, ütleb vägede Issand. MI 1:6-11

See on see, mida Jumal peab sageli tundma, kui ta vaatab kogudust. Sa tood selle, mida sul vaja pole. Sa tuled minu osadusse, kui Sul ei ole mõnda kontserti, proovi, huvitavat telesaadet või trenni. Sa tood mulle pimedat ja kolme jalaga

ohvritalle ning arvad, et ma peaks õnnelik olema?

Mis Sa arvad, kuidas läheb kogudusel, kes teenib moel, mis on Jumalale vastuvõetamatu? Seal ei ole õnnistust. Seal ei ole elu ja kasvamist. Kui tahame olla kasvav kogudus, siis peab meie kogudusekultuuris olema ainus aktsepteeritav hoiak: „Jumal väärrib ainult parimat!” Anname oma parima aja, anname oma parima raha, anname oma parimad palved, parimad jutlused, parima ülistuse, parima lastetöö, parima noortetöö, parima evangelismi, parimad suhted.

Lisaks sellele, et see tähendab midagi Jumalale, on see tunnetatav ka inimestele.

Kui vaimustatud Sa oled firmast või teenusest, kus Sind teenindatakse tüdinenult, muuseas ning Sa mõistad, et mitte Sina ei ole oodatud, vaid see, mida oodatakse on tööpäeva lõpp? Koguduses on tunnetatav, kui Sa tuled teenistusele ja ootad teenistuse lõppu, mitte ülistust, kohtumist Jumalaga või võimalust teenida oma kogudusekaaslast. Kui veendunult Sa ostaksid Apple'i toodet, kui näeksid teenindaja laual Windowsi arvutit? Kui ligitõmbav on kristlus, milles on vaid rutiini, ükskõiksuse ja tüdinud kohusetunde

lõhna? See peletab eemale. Kuid kui inimesed meie ümber näevad, et on mingi müstiline ja salapärase põhjus, miks Jumala lapsed toovad Jumalale ainult parimat, siis see paneb küsimusi küsima. Mis on see midagi või kedagi? Miks see on nii oluline?

Kui koguduses räägitakse kümnisest, siis reageerivad mõned: „Jälle nad tahavad mu raha saada!” Kuid oled Sa mõtelnud sellele, et kui tood süstemaatiliselt vaid ülejääke, kaotad Sa õnnistuse? Ja mis jääb Su elust järele, kui kaotad õnnistuse? Kui räägime parima toomisest, siis ei räägi me sellest, et kaotame midagi, vaid lubame Jumalal õnnistada enda elu ja koguduse kasvu.

Kui inimesed meie ümber näevad, et on mingi müstiline ja salapärase põhjus, miks Jumala lapsed toovad Jumalale ainult parimat, siis see paneb küsimusi küsima. Mis on see midagi või kedagi? Miks see on nii oluline?

Koolitusseminar MEESKONNATÖÖ & MENTORLUS

17. aprillil
kell 17-19.30

Kärdla palvemajas
(Kabeli 3)

EINIKE PILLI (Kõrgema Usuteadusliku Seminari rektor)

Aprillikuu jumalateenistused:

- 3.04 - Tänujumalateenistus leivamurdmisega
- 10.04 - Teenistust juhatab Arvis Vaher
- 17.04 - Jutlustab KUS-i rektor Einike Pilli
- 24.04 - Jutlustab Janno Peensalu
(EKNK Pärnu koguduse pastor)

Avatud Piiblikursus:

- 7.04 - Usu saladus - Tarmo Kähr
- 14.04 - Kristuse taastuleku eel - Allan Kroll
- 21.04 - Kandes üksteise koormaid - Monika Lige
- 28.04 - Minu mõte või Jumala juhtimine - Timo Lige

Aprillikuu sünnipäevalapsed:

- 10.04 - Arvis Vaher
- 19.04 - Sirje Kreis

Kuu kirjakohad:

Kui surm kohtub Eluga

1. nädal (27.03-2.04)

Jeesuse ülestõusmine

Jh 20:1-29 / Jh 3:36 / Rm 6:4 / 1.Jh 1:1

2. nädal (3.04-9.04)

Laatsaruse surnuist äratamine

Jh 11:1-44 / Ps 16:11 / Jn 2:7 / Ps 23

3. nädal (10.04-16.04)

Suunemi naise poja surnust äratamine

2. Kun 4:1-37 / Õp 14:27 / Jh 5:37-40 / Rm 8:1-4

4. nädal (17.04-23.04)

Jairuse tütre äratamine

Mt 9:18-26 / Rm 5:10 / Jh 6:27 / Rm 6:23

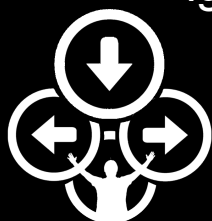
5. nädal (24.04-30.04)

Jeesus äratab surnuist Naini noormehe

Lk 7:11-17 / Jh 1:1-5 / Jh 11:25 / Ps 18:5-7, 17-18

Misjonikoguduse jumalateenistused

igal pühapäeval kell 14 Kärdla kooli muusikaklassis.

Hiiumaa Kristlik
Misjonikogudus

e-mail: timo@misjonikogudus.com

Kontonumber:

SEB pank - EE151010220248993228